

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT

M. POIARES MADURO

fremsat den 18. maj 2004¹

1. I den foreliggende sag er der nedlagt påstand om, at Domstolen fastslår, at Den Italienske Republik har tilsidesat de forpligtelser, der påhviler den i medfør af artikel 1, 9, 10 og 11 i direktiv 75/442/EØF², som ændret ved direktiv 91/156/EØF³, samt i medfør af artikel 3 i direktiv 91/689/EØF⁴, idet den har vedtaget decreto 5 febbraio 1998 sull'individuazione dei rifiuti non pericolosi sottoposti alle procedure semplificate di recupero ai sensi degli articoli 31 e 33 del decreto legislativo 5 febbraio 1997, n° 22 (dekret af 5.2.1998 om bestemmelse af ufarligt affald, som er undergivet de forenklede procedurer for genindvinding i henhold til artikel 31 og 33 i lovdekret nr. 22 af 5.2.1997)⁵.

begrænsning af affaldsproduktionen, at fremme nyttiggørelsen af affaldet, og når dette ikke er muligt, at organisere affaldets bortskaffelse⁶. Navnlige bestemmer dette direktiv, at ethvert anlæg eller enhver virksomhed, som ønsker at foretage behandling til nyttiggørelse, først skal indhente den kompetente myndigheds tilladelse⁷. Der kan meddeles dispensation fra kravet om tilladelse i henhold til betingelserne i artikel 11 i direktiv 75/442.

I — Relevante retsfor skrifter

2. Formålet med direktiv 75/442 er at fremme vedtagelsen af foranstaltninger til

3. Direktiv 91/689 tilsigter indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning vedrørende den kontrollerede håndtering af farligt affald⁸. Dette affald er underlagt mere restriktive betingelser end ufarligt affald, uanset om det vedrører nyttiggørelse eller bortskaffelse heraf⁹. Det er således vigtigt, at man foretager en korrekt sondring mellem farligt og ufarligt affald. Artikel 1, stk. 4, i direktiv 91/689 definerer farligt affald som

1 — Originalsprog: portugisisk.

2 — Rådets direktiv af 15.7.1975 om affald, EFT L 194, s. 39.

3 — Rådets direktiv af 18.3.1991 om ændring af direktiv 75/442, EFT L 78, s. 32, herefter »direktiv 75/442«.

4 — Rådets direktiv af 12.12.1991 om farligt affald, EFT L 377, s. 20.

5 — GURI nr. 88 af 16.4.1998, herefter det »omtvistede dekret«.

6 — Fjerde betragtning til direktiv 75/442.

7 — Artikel 10 i direktiv 75/442.

8 — Artikel 1 i direktiv 91/689.

9 — Fjerde betragtning til direktiv 91/689.

det, der »er opført på en liste«, som navnlig er udarbejdet på grundlag af direktivets bilag I-III. Denne liste er vedtaget ved beslutning 94/904/EF¹⁰.

4. Begreberne bortskaffelse og nyttiggørelse af affald er defineret i artikel 1, litra e) og f), i direktiv 75/442 og præciseret i bilag II A og II B, som følger af beslutning 96/350/EF¹¹.

5. Det omtvistede dekret gennemfører direktiv 75/442 og direktiv 91/689 i national ret.

II — De faktiske omstændigheder og den administrative procedure

6. Den 28. februar 2000 fremsendte Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber i overensstemmelse med artikel 226 EF en åbningskrivelse til de italienske myndigheder, hvori Kommissionen meddelte, at den anså Den Italienske Republik for at have

10 — Rådets beslutning af 22.12.1994 om udarbejdelse af en liste over farligt affald i henhold til artikel 1, stk. 4, i direktiv 91/689, EFT L 356, s. 14. Denne beslutning blev ophævet med virkning fra den 1.1.2002 ved Kommissionens beslutning 2000/532/EF af 3.5.2000 om afløsning af beslutning 94/904/EF om udarbejdelse af en liste over affald i henhold til artikel 1, litra a), i direktiv 75/442 og beslutning 94/904, EFT L 226, s. 3.

11 — Kommissionens beslutning af 24.5.1996, EFT L 135, s. 32.

tilsidesat de forpligtelser, der påhviler den i medfør af artikel 1, 9, 10 og 11 i direktiv 75/442, og artikel 3 i direktiv 91/689, idet den har vedtaget det omtvistede dekret.

7. I sine svarskrivelser af 3. og 26. maj 2000 besvarede Den Italienske Republik kun tre af de fire klagepunkter, som Kommissionen havde rejst. Kommissionen besluttede herefter at udsætte beslutningen vedrørende det tredje klagepunkt om genindvindingsprocesser, idet de oplysninger, som Den Italienske Republik havde stillet til rådighed herom, var i færd med at blive undersøgt.

8. Den 11. april 2001 fremsatte Kommissionen en begrundet udtalelse over for den italienske regering, hvori Kommissionen opfordrede denne til at træffe de nødvendige foranstaltninger for at efterkomme direktivet inden for en frist på to måneder. Ved skrivelse af 17. august 2001 besvarede de italienske myndigheder den begrundede udtalelse.

9. Da Kommissionen ikke fandt denne besvarelse overbevisende, anlagde den nærværende sag, der er baseret på tre klagepunkter. For det første kritiseres Den Italienske Republik for at tillade anlæg og virksomheder, der nyttiggør ufarligt affald, at være fritaget for kravet om tilladelse uden at skulle opfylde de betingelser, som er fastsat i artikel 4, artikel 10 og artikel 11, stk. 1, i direktiv 75/442. For det andet kritiserer Kommissionen den italienske regering for ikke præcist at have defineret de typer af affald, som er omfattet af dis-

pensationen fra kravet om tilladelse, hvilket er en tilsidesættelse af artikel 3 i direktiv 91/689. Endelig har Den Italienske Republik i strid med artikel 9 og 11, sammenholdt med artikel 1, litra e) og f), i direktiv 75/442 defineret visse former for aktiviteter, der i realiteten er bortskaffelsesoperationer, som »udvikling af miljøet«. Jeg vil undersøge de tre klagepunkter, og for hvert klagepunkt angive de relevante retsregler.

III — Stillingtagen

10. Det skal først og fremmest nævnes, at Den Italienske Republik har antydnet, at den stiller spørgsmålstegn ved, om den foreliggende sag, der kun vedrører »procedurer og bestemmelser« med relevans for medlemsstaternes eksklusive kompetence i forbindelse med gennemførelsen af et direktiv, kan antages til realitetsbehandling. Eftersom spørgsmålet reelt vedrører fortolkningen af de i direktiv 75/442 fastlagte bestemmelser, synes der ikke at herske tvivl om, at sagen kan antages til realitetsbehandling.

A — Begrebet *mængde* som omhandlet i artikel 11 i direktiv 75/442

11. De relevante bestemmelser i forhold til det første klagepunkt er artikel 4 og 11 i direktiv 75/442 samt artikel 7 i det omtvistede dekret.

12. Artikel 11, stk. 1, i direktiv 75/442 foreskriver mulighed for at fritage virksomheder eller anlæg for kravet om en forudgående tilladelse til at foretage nyttiggørelsesoperationer:

— »hvis de kompetente myndigheder har vedtaget almindelige regler for de forskellige former for aktiviteter med angivelse af arten og mængden af affaldet samt betingelserne for, at den pågældende aktivitet kan fritages for tilladelsen

— hvis arten eller mængden af affaldet og metoderne til bortskaffelse eller nyttiggørelse sikrer, at betingelserne i artikel 4 overholdes«.

13. Artikel 4 i direktiv 75/442 bestemmer i generelle vendinger, at »affaldet nyttiggøres eller bortskaffes, uden at menneskets sundhed bringes i fare, og uden at der anvendes fremgangsmåder eller metoder, som vil kunne skade miljøet, navnlig må der ikke skabes risiko for hverken vand, luft eller jord, eller for fauna og flora, forårsages gener ved støj eller lugt, påføres landskaber eller områder af særlig interesse skade«.

14. Artikel 7 i det omtvistede dekret gennemfører betingelserne for fritagelse i følgende vendinger: »Med forbehold af de i bilagene særligt fastsatte bestemmelser skal de årlige maksimale affaldsmængder, som — efter fradrag af de råstoffer, der eventuelt måtte være anvendt — kan anvendes i forbindelse med den i dette dekret omhandlede nyttiggørelse af affald, fastsættes på grundlag af den årlige forarbejdningskapacitet på det anlæg, hvor aktiviteten udføres, og under iagttagelse af, at denne aktivitet ikke udgør en fare for menneskets sundhed eller for miljøet. [...] Når det drejer sig om energiudnyttelse [...] skal de maksimale affaldsmængder fastsættes på grundlag af affaldets brændværdi, af den nominelle termiske effekt på det anlæg, hvor energiudnyttelsen finder sted, og af den forventede forarbejdnings- og behandlingsvirksomhed. De årlige affaldsmængder, som skal nyttiggøres, skal anføres i meddelelsen om, at denne aktivitet påbegyndes, og skal præcisere, at betingelserne som fastsat i denne artikel, er opfyldt.«

15. Det omtvistede dekret opstiller således en beregningsmodel, som tager hensyn til hver virksomheds kendetegn og ikke til en absolut grænseværdi. Det er netop dette forhold, der kritiseres af Kommissionen, som mener, at der i henhold til artikel 11 i direktiv 75/442 skal fastsættes en grænse for hver aktivitet.

16. Kommissionen har fremsat flere kritikpunkter i forhold til dette dekret. Ifølge Kommissionen fører det til, at der skabes en situation, hvor den normale procedure ikke finder anvendelse, idet alle virksomheder kan fritages for kravet om en tilladelse, uanset hvilken affaldsmængde de nyttiggør. Således kan opfyldelsen af betingelserne i artikel 4 i direktiv 75/442 heller ikke sikres. Derudover kan Kommissionen ikke kontrollere, at medlemsstaterne anvender direktivet korrekt, hvis de vedtager ordninger med fritagelse for kravet om tilladelse, der afviger for meget fra direktivet.

17. Ifølge Kommissionen skal artikel 11 i direktiv 75/442 fortolkes således, at den giver medlemsstaterne mulighed for at fastsætte en minimumsgrænse, under hvilken behandlingsvirksomheder i princippet ikke skader miljøet. En sådan grænse finder udtryk i en maksimal mængde, som er gældende for alle anlæg eller virksomheder i den samme sektor. Overholdelsen af artikel 4 i direktiv 75/442 indebærer, at en sådan grænse fastsættes. Direktivets almindelige opbygning kræver også, at der fastsættes en grænse, hvis overskridelse udelukker en fritagelse for kravet om en forudgående tilladelse og i stedet kræver, at den normale procedure følges. En sådan ordning kan sammenlignes med den, som eksempelvis eksisterer på revisionsområdet, hvor virksomhederne er underlagt forskellige forpligtelser afhængig af deres størrelse. Den omstændighed, at man

behandler virksomheder af forskellig størrelse forskelligt, indebærer ikke nogen ulovlig forskelsbehandling.

18. Til sit forsvar har Den Italienske Republik hovedsageligt fremført to argumenter. For det første mener den, at dens gennemførelse af artikel 11 i direktiv 75/442 er i overensstemmelse med direktivet, eftersom det kriterium, der er fastsat i artikel 7 i det omtvistede dekret, er klart og bidrager til at fremme nyttiggørelse af affald i overensstemmelse med dette direktivs formål. For det andet anfægter Den Italienske Republik den af Kommissionen anlagte fortolkning om fastsættelse af en minimumsgrænse, eftersom direktivet ikke udtrykkeligt pålægger, at der fastsættes maksimale affaldsmængder, som er absolutte. Desuden vil en ordning med fritagelse for en forudgående tilladelse, som bygger på en absolut grænseværdi, uretmæssigt straffe de store virksomheder, selv om deres aktiviteter ofte er bedre kontrolleret og mindre miljøskadelige end de mindre virksomheders.

19. Hvis man i denne forbindelse henholder sig til den almindelige opbygning af direktiv 75/442, udgør dets artikel 11 en undtagelse fra den normale procedure for indhentelse af forudgående tilladelse som omhandlet i artikel 10. Af ordlyden af artikel 11 følger det utvivlsomt, at fritagelsen for kravet om en tilladelse skal være underlagt »almindelige regler for de forskellige former for aktivitet med angivelse af arten og mængden af affaldet«. Den ordning, der er etableret ved dekretet, synes ikke at svare til en sådan definition, idet grænsen ikke fastsættes med

angivelse af arten eller mængden af det nyttiggjorte affald, men fastsættes i forhold til hver virksomheds kapacitet til at udføre nyttiggørelsesoperationer. Da de maksimale mængder, som er indført med det italienske dekret, desuden er fastsat for hver virksomhed på forskellige niveauer, kan de egentlig ikke anses for at være grænseværdier. Den Italienske Republiks gennemførelse af artikel 11 i direktiv 75/442 er følgelig ikke i overensstemmelse med direktivet.

20. Det er rigtigt, at medlemsstaterne i medfør af EF-traktaten har ret til at træffe strengere miljøbeskyttelsesforanstaltninger¹². Det bør dog bemærkes, at den fritagelsesordning, som Den Italienske Republik har indført, i modsætning til det, Den Italienske Republik har gjort gældende, ikke nødvendigvis beskytter miljøet bedre end ordningen ifølge direktiv 75/442, eftersom den italienske ordning i realiteten tillader virksomheder at gennemføre behandlingsprocesser af affald, der kan være forurenende, uden at de er underlagt nogen forudgående kontrol. Kravet om en forudgående tilladelse er ikke til hinder for udførelsen af aktiviteter til behandling af affald. Desuden er den italienske ordning i modstrid med den i direktiv 75/442 gennemførte ordning, hvor der er krav om en forudgående tilladelse, og som sigter mod at undgå miljøskader. Argumenterne om, at kravet om en forudgående tilladelse fører til

12 — Artikel 176 EF og artikel 95, stk. 4, EF.

en ulovlig forskelsbehandling, kan ikke tiltrædes. En virksomhed, som ikke kan fritages for kravet om en forudgående tilladelse, kan nemlig alligevel udføre de nyttiggørelsesoperationer med hensyn til affald, den måtte ønske, så snart den har påvist, at de ikke er til skade for miljøet.

B — Fejlagtig klassificering af farligt affald som ufarligt affald

21. Kommissionen har kritiseret det omtvistede dekret for ikke at have fastlagt tilstrækkeligt klare definitioner på affald, hvilket har medført en manglende retlig sikkerhed i forhold til sondringen mellem farligt affald og ufarligt affald. Dertil har Kommissionen kritiseret den pågældende medlemsstat for at have udeladt koderne fra det europæiske affaldskatalog (EAK) og for at have anvendt koder, der var fejlagtige eller ikke svarede til klassificeringen af det omhandlede affald.

22. Kommissionen har ikke nærmere angivet, hvori den manglende præcisering i den italienske lovgivning, den har kritiseret, består. Ifølge fast retspraksis påhviler det Kommissionen at fremlægge bevis for det

påståede traktatbrud¹³. I mangel herpå kan påstanden om traktatbrud ikke tages til følge.

23. Det bør også nævnes, at Kommissionen den 13. november 2002 har vedtaget beslutning 2002/909/EF om italienske regler om fritagelse for kravet om tilladelse af anlæg eller virksomheder, der nyttiggør farligt affald, i henhold til artikel 3 i direktiv 91/689¹⁴, og at Kommissionen i beslutningen har præciseret, at »[t]yperne af affald er fastlagt på passende vis ifølge henvisning til [EAK]« i den italienske lovgivning.

24. Prøvelsen af det traktatbrud, som Den Italienske Republik er blevet kritiseret for, begrænses følgerigt til de tre tilfælde, hvor Kommissionen har begrundet sine klagepunkter med præcise henvisninger til det omtvistede dekret.

25. Punkt 5.9 i bilag 1 til det omtvistede dekret henviser til isolerede fiberoptiske kabelstykker af en dielektrisk, semielektrisk eller metallisk type. Kommissionen har understreget, at henvisningen til EAK-koderne mangler. Den Italienske Republik

13 — Jf. navnlig dom af 11.8.1995, sag C-431/92, Kommissionen mod Tyskland, Sml. I, s. 2189, præmis 45.

14 — EFT L 315, s. 16. Kommissionen har i punkt 11 og 12 i sin replik henvist til den administrative procedure, der ledte frem til denne beslutning.

har gjort gældende, at den har indført de relevante identifikationskoder i bilag C til »direttiva 9 aprile«¹⁵. Da denne interne bestemmelse er vedtaget efter udløbet af den i den begrundede udtalelse fastsatte frist, kan påstanden om traktatbrud alligevel tages til følge.

26. Hvad angår punkt 7.8 i bilag 1 til det omtvistede dekret mener Kommissionen, at henvisningen til affald af ildfaste materialer, der stammer fra højtemperatursovne, ikke gør det muligt at fastslå, hvorvidt materialer bestående af brugt beklædning, der stammer fra metalindustriens aluminiumsprocesser, er omfattet af denne norm, hvilket kan medføre, at farligt affald forveksles med ufarligt affald. Eftersom påstanden om traktatbrud ikke i dette forhold er bestridt, må Domstolen tiltræde påstanden.

27. Med hensyn til spørgsmålet om punkt 3.10 i bilag 1 til det omtvistede dekret, vedrørende afladte sølvoxidbatterier, har Kommissionen gjort gældende, at EAK-koden 160605 (andre batterier og akkumulatører) er fejlagtig angivet i dekretet, idet disse batterier herved klassificeres som ufarligt affald. Under hensyntagen til disse batteriers indhold af kviksølv ville den rigtige EAK-kode være 160603 (kviksølvholdige batterier), hvilket ville indebære en klassifi-

sering som farligt affald. Den Italienske Republik mener omvendt, at den omstændighed, at det omhandlede affald er karakteriseret som »ufarligt«, er i fuld overensstemmelse med de kemiske og fysiske kendetegn som anført i punkt 3.10: stålhylster, som indeholder mere end 1% sølvoxid og/eller sølvsalte, og mindre end 9% zink og 55% nikkel. Det er nødvendigt at fastslå, at den af Kommissionen foreslåede klassificering ikke synes at være tvingende, eftersom sammensætningen af sølvoxidbatterier ikke omfatter kviksølv. Det er derfor ikke godtgjort, at der foreligger traktatbrud på dette punkt.

28. På baggrund af ovenstående skal det fastslås, at punkt 5.9 og 7.8 i bilag 1 til det omtvistede dekret ikke er i overensstemmelse med artikel 11, stk. 1, i direktiv 75/442, eller med artikel 3 i direktiv 91/689.

C — Om sondringen mellem nyttiggørelsesoperationer og bortskaffelsesoperationer

29. Kommissionen har kritiseret Den Italienske Republik for at have tilsidesat artikel 9

¹⁵ — Direttiva 9 aprile 2002 che ricodifica i rifiuti individuati nel D. M. 5/2/98, ai sensi della decisione 2000/532/CE, »direktiv«, som i medfør af beslutning 2000/532 på ny har defineret affald, som fastsat i ministerielt dekret af 5.2.1998.

og 11, sammenholdt med artikel 1, litra e) og f), og bilag II A og II B til direktiv 75/442, idet den fejlagtigt har klassificeret visse foranstaltninger som »nyttiggørelse af affald«, selv om de består i bortskaffelse af affald. I overensstemmelse med de nævnte bestemmelser i direktiv 75/442 er det dog kun operationer til bortskaffelse af affald, som kræver, at der indhentes en forudgående tilladelse.

30. Artikel 1, litra e), i direktiv 75/442 definerer bortskaffelse som »enhver form og metode, der er anført i bilag II A«. Artikel 1, litra f), præciserer, at nyttiggørelse er »enhver form og metode, der er anført i bilag II B«.

31. Artikel 5, stk. 1, i det omtvistede dekret bestemmer, at »de i bilag I nævnte foranstaltninger til forbedring af miljøet består i at genoprette beskadigede områder med henblik på produktion eller sociale formål gennem en strukturel genopbygning«. I bilag 1 til det omtvistede dekret beskrives »almindelige tekniske normer til nyttiggørelse af ufarligt affald«, herunder affaldstypen med henvisning til EAK, affaldets oprindelse,

affaldets kendetegn og de påtænkte nyttiggørelsesaktiviteter, samt råstoffernes kendetegn og de opnåede produkter.

32. Den Italienske Republik har gjort gældende, at disse nyttiggørelsesoperationer svarer til punkt R 10 i bilag II B til direktiv 75/442 med overskriften »Spredning på jorden med positive virkninger for landbrug eller økologi«. Klassificeringen som nyttiggørelse er nødvendig, fordi de anførte foranstaltninger omfatter genanvendelsen af et vist affald. Genoprettelsen af miljøet indebærer desuden genoprettelsen af områder.

33. Oprindeligt tog Kommissionen udgangspunkt i en anden klassificering, idet den mente, at dækning af lossepladser, der nogle gange anføres som påtænkte nyttiggørelsesaktiviteter under de tekniske normer i bilag 1 til det omtvistede dekret, udgjorde en bortskaffelsesoperation som omhandlet i punkt D 1 i bilag II A til direktiv 75/442 med overskriften »Deponering på eller i jorden (f.eks. lossepladser osv.)«. Imidlertid har Kommissionen i sin replik og under hensyntagen til ASA-dommen¹⁶ indrømmet, at visse foranstaltninger til strukturel genopbygning og dækning af lossepladser, som omhandlet i

16 — Dom af 27.2.2002, sag C-6/00, Sml. I, s. 1961. Jf. også domme af 13.2.2003, sag C-228/00, Kommissionen mod Tyskland, Sml. I, s. 1439, og sag C-458/00, Kommissionen mod Luxembourg, Sml. I, s. 1553, dom af 3.4.2003, sag C-116/01, SITA, Sml. I, s. 2969, samt kendelse af 27.2.2003, forenede sager C-307/00 — C-311/00, Oliehandel Koewit m. fl., Sml. I, s. 1821.

det omtvistede dekrets artikel 5, kan anses for nyttiggørelsesoperationer. Kommissionen har imidlertid fastholdt sin kritik vedrørende punkt 7.14 og 7.15 i bilag 1 til det omtvistede dekret, som ikke kan anses for at være nyttiggørelsesoperationer, eftersom de omhandler anvendelsen af affald og bore-slam, som kan indeholde op til 50 kg/t kulbrinter og 300 kg/t mindre giftig brænd-selsolie/olie.

34. I denne forbindelse er det i præmis 68 i ASA-dommen fastslået, »at det ikke fremgår af nævnte artikel 3, stk. 1, litra b), eller af andre af direktivets [75/442] bestemmelser, at den omstændighed, at affaldet er farligt eller ufarligt, er et relevant kriterium for vurderingen af, om en behandlingsmetode for affald skal klassificeres som »nyttiggørelse« efter direktivets artikel 1, litra f)«¹⁷.

35. For at nå til den slutning, at en foranstaltning indebærer en nyttiggørelse af affald, skal det alene fastslås, »at det væsentlige kendetegn ved en nyttiggørelsesoperation er, at den primært har til formål, at affald kan opfylde en effektiv funktion, som bidrager til at bevare de naturlige ressourcer, ved at

erstatte anvendelsen af andre materialer, som ellers skulle have været anvendt i dette øjemed«¹⁸.

36. Punkt 7.14 i bilag 1 til det omtvistede dekret omhandler genanvendelsen af affald på cementfabrikker, til genoprettelse af miljøet, i påkommende tilfælde efter afsaltning, eller til dækning af lossepladser med affald fra kommunal forbrænding. Det i punkt 7.15 omhandlede affald kan genanvendes i teglstensindustrien, i ekspanderet ler, af cementfabrikkerne, i påkommende tilfælde til genoprettelse af miljøet efter dræning eller afsaltning, samt til dækning af lossepladser med affald fra kommunal forbrænding. Kommissionen har indrømmet, at dækning af lossepladser kan anses for at være en nyttiggørelsesoperation i forhold til punkt 4.4.3, litra g), punkt 11.2.3, litra e), punkt 12.1.3, litra g), punkt 12.3.3, litra i), samt punkt 12.4.3, litra g), i bilag 1 til det omtvistede dekret¹⁹. Foranstaltninger til dækning af lossepladser som omhandlet i punkt 7.14 og 7.15 i samme bilag er dog fuldstændig identiske med førnævnte punkter. Det må derfor fastslås, at Kommissionen ikke har fremlagt bevis for, at foranstaltninger til genindvinding af affald som omhandlet i punkt 7.14 og 7.15 i bilag 1 til det omtvistede dekret ikke kan anses for at være nyttiggørelsesoperationer som omhandlet i direktiv 75/442.

18 — ASA-dommen, præmis 69. Jf. også dommene i sagerne Kommissionen mod Tyskland, præmis 45, og Kommissionen mod Luxembourg, præmis 36.

19 — Punkt 24 i Kommissionens replik.

17 — ASA-dommen, præmis 68.

IV — Forslag til afgørelse

37. På baggrund af ovenstående foreslår jeg Domstolen følgende afgørelse:

- 1) Den Italienske Republik har tilsidesat de forpligtelser, der påhviler den i medfør af artikel 4 og artikel 11, stk. 1, i Rådets direktiv 75/442/EØF af 15. juli 1975 om affald, som ændret ved Rådets direktiv 91/156/EØF af 18. marts 1991, idet den har indrømmet fritagelser for kravet om indhentelse af en forudgående tilladelse, som er nødvendig for at udføre aktiviteter til bortskaffelse eller nyttiggørelse af affald som omhandlet i artikel 7 i decreto 5 febbraio 1998 sull'individuazione dei rifiuti non pericolosi sottoposti alle procedure semplificate di recupero ai sensi degli articoli 31 e 33 del decreto legislativo 5 febbraio 1997, n° 22, uden i forhold til hver form for aktivitet at have vedtaget almindelige bestemmelser til fastsættelse af affaldstyper og affaldsmængder, samt betingelserne for, at en given form for aktivitet kan fritages for kravet om en tilladelse, og på en sådan måde at menneskets sundhed ikke bringes i fare, eller der opstår fare for, at den kan være til skade for miljøet.
- 2) Den Italienske Republik har tilsidesat de forpligtelser, der påhviler den i medfør af artikel 11, stk. 1, i direktiv 75/442, som ændret ved direktiv 91/156, samt i medfør af artikel 3 i Rådets direktiv 91/689/EØF af 12. december 1991 om farligt affald, idet den ikke har muliggjort at fastslå, om det affald, der er omhandlet i punkt 5.9 og 7.8 i bilag 1 til »decreto 5 febbraio 1998«, er farligt affald.
- 3) I øvrigt frifindes Den Italienske Republik.